

Jedenáctý ročník písničkové soutěže Notování jde finiš, o prvním březnovém čtvrtku se v pražském [Music City Clubu](#) roztočí jeho první semifinálové kolo. Točit jím budou skupiny **Chor oši**

Středočesko,

Naopak

- Dobříš a Česká Lípa,

Rendez-fou

- Jihlava a

Ž. Z. - Želkovický zbytek

- Želkovice na Brdech a písničkář

Jirka Řehulka

- Rosovice u Dobříše. Chcete-li vědět jak si tyto formace + deset dalších svůj postup zasloužily, přečtěte si článek

[Zajímá vás, co určilo postup semifinalistů?](#)

na webu Notování.

Hostem ve druhé části večera bude skupina **Flastr**, která se stala v desátém ročníku vítězkou Rady Notování. V listopadu 2012, po její účasti v základním kole, napsal Cimbura do reportáže následující řádky, kterými vám našeho hosta chceme vřele doporučit: „

Obrovské nadšení diváků vyvolala i závěrečná kapela soutěže, mladoboleslavský Flastr, označující svoji muziku, díky zpěvačce, která údajně dodává jejich muzice folkovou náladu, za poetický bluegrass. Přehánějí to! Hanka Jelínková, to je holka nitroglycerin, která „prodává“ texty (převážně dílka kapelníka a excelentního kontrabasisty Honzy Raclavského) se stejnou vervou a nadšením, jako všichni čtyři pánové v kapele. Těm ovšem chybí Hančina dívčí grácie, ale to je vlastně také dobře! Vedle výborného a úspěšného vystoupení se kapela může pochlubit i tím, že v rukou jejich fidera Tomáše Huška zazněl zřejmě nejstarší nástroj, který kdy v Notování hrál. Jeho housle postavil mistr Patočka před sto dvaceti lety.

“

Jak se již stalo zvykem, není tento článek pouze pozvánkou na blížící se soutěžní večer, ale i reminiscencí kola minulého, která vás seznámí jak s jeho výsledky, tak s reportérsko-kritickými poznámkami Petra Vohnouta - Balíka. Zde to vše máte!

6. místo: **Martin Hejnák** - Kladno - 26 bodů

Balík: Martin Hejnák vždy, pokud si pamatuju, byl a je svůj. Kytara, zpěv a písničkářství. Není zrovna mým šálkem kávy, ale nikoho nekopíruje a snaží se najít si svou cestu. Sám sebe řadí k bizarnímu folku. První píseň *Přijď ke mně blíž* potvrzuje výše uvedené. Ano, je svůj. *Cesta ke královně* je

další ukázkou jeho specifického projevu a tvorby. Skladbu *V síni* lze zařadit až k lehce psychedelickým kouskům. I s názvuky asijských harmonií. Závěrečný Španělský býk potvrdil výše řečené. Je svůj. Specificky svůj. Sice ho nemusím, ale respektuji ho a svým způsobem i ctím jeho „zabejčilost“ a věrnost vlastnímu stylu.

5. místo: **Modrý pondělí** - Praha - 39 bodů; 3 preferenční hlasy

Balík: Parta, která si říká Modrý pondělí, tedy Aleš Verner baskytara, vokály; Ota Procházka kytara, zpěv, klávesy; Libor Smetana kytara, zpěv; Rudolf Kubíček kytara, vokály. Za současnou zpěvačku skupiny Nikol Janouškovou zaskakovala modropondělní ex Šárka Patáková. V úvodní písni *Lehkomyslný den* se sólový zpěv bohužel nevyznačoval přílišnou artikulací ani vokalizací a intonace nebyla také nijak úderná. Sorry. Poslední „vokál“ byl už ale „docela mimo“. Inu, první písnička bývá na rozjezd. Šárka, která zpívala

Robinsonku

, má docela zajímavou barvu hlasu, asi by jí ale neuškodil učitel techniky zpěvu. Melodie se mi do uší rovnala podstatně líp než texty obou dosud předvedených písní. Každý sólový kytarista občas sáhne vedle. Stane se. Jen to nesmí být časté. Píseň

Dospělá

se mi jevila po stránce sólového zpěvu obdobně jako ta první. Text drží opět kodrcavý a bohužel dost neumělý standard. Vokály je třeba sfrázovat. A na závěr? Prastará pravda zní: Na blues se pozná muzikant i kapela. A

Johnovo blues

mělo k blues dost daleko. Tedy alespoň k tomu, co já chápu, vnímám a miluju pod pojmem blues. Ke konci znělo jako docela dost dlouhý folkrock... Potenciálu má kapela myslím dost, jen je třeba na sobě, a na taky textech, máknout. Melodie se mi docela líbily.

4. místo: **Druga** - Praha - 45 bodů; 6 preferenčních hlasů

Balík: Druga, neboli Lukáš Vořech Pokorný zpěv kytara; Romana Sulčíková zpěv akordeon; Adéla Jelínková zpěv; Tereza Horká flétny; Bára Jelínková baskytara; Martin Pokorný percusse, o sobě říkají, že jsou uměleckou společností, jejímž záměrem je vyprávět příběh. Samotný název pochází ze starého jazyka Slovanů, ze staroslověnštiny, a znamená v doslovném překladu "přítelkyně". Skupinou je překládán volněji, jako "přátelství". Jméno tak podle nich výstižně spojuje původní slovanskou tradici, která skupinu inspiruje, a potřebu se umění sdílet nejen mezi sebou, ale i s posluchači při vystoupeních. Na přihlášce je toho spousta, bohužel na jevišti už mnohem méně. Vokály v *Přání tvých návratů* mě dost a skoro pořád tahaly za uši. Djembe mě taky nepotěšilo. Tedy hráč na něj. Celkově to chce zkoušet a zkoušet a zkoušet... Třeba si to sedne. A deklarované „Irsko“ to nebylo už podle mě vůbec. Snad jen ta „fňukna“...

Mluvené slovo před

Pramenem pod skalou

bylo pro řadu lidí jistě poučné a přínosné. Já však spíš očekával dobře sfrázované vokály bez intonačních chyb. V

Poháru a lovcově rohu

se melodie, minimálně však harmonické postupy, téměř přesně opakují jako v předvedených písních a „kolečka na djembe“ taky. Písně

Svědomy

a

Sudičky

nevybočily žel bohu z řady. Djembe i baskytara spolu zvlášť hrály často mimo a djembe „pro změnu“ pořád to samé. Je mi líto. Mají spoustu práce před sebou.

Notování 6. března 2014 a taky před měsícem

Napsal uživatel Rada Notování
Neděle, 02 Březen 2014 12:17

© 2014 Petr Vymětal